

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 178. szám

2007. október

Hálaadás

Az evangéliumi hívő ember gondolatainak egyik jellemző sajátossága az Isten iránti hála és köszönet. Szinte kevés és méltatlanul ritka alkalomnak tartja, hogy évente csak egy hálaadó ünnepély van, amelyen az oltárra teheti javait.

Nehéz lenne pontosan meghatározni, hogy mióta tartunk hazánkban hálaadó ünnepélyeket, de könnyen megláthatja bárki az őszi hónapokban rendezett szép napok növekvő népszerűségét. A vidéki gyülekezetekből elvándorló fiatalabb nemzedék tagjai hazatérnek. Azonos körzethez tartozó gyülekezetek megállapított sorrend szerint rendezesítik az ünnepi istentiszteleteket, mert kölcsönösen végigjárják valamennyit; ezért jó tudni, mikor melyik gyülekezetre kerül sor. Hatalmas szeretetvendégséget rendeznek, távoli prédikátort hívnak, és előfordul, hogy a hálaadási gyűjtés fölözi az „otthoni gyülekezet” egész évi bevételét. A városban élő családtagok leróják az adósságot, amit azért éreznek, mert nem vehetnek részt az őket egykor nevelgető testvéri közösség gondjainak és terheinek viseléséből. A szívbeli hála virágaival együtt nő föl az elégedettség, és kipusztulnak a zúgolódás, követelőzés, elégedetlenség gyomjai. A hálaadó hívő ember a legcsekélyebb eredményt is az Úrnak tulajdonítja. Boldog, ha meglátja az áldást, és miért ne látna több okot a köszönetre, mint a zúgolódásra!

Egy szemernyi hála édesebb, mint a csalódás keserősége. Nem szeretünk keseregni és másokat keseríteni! A boldogsághoz vezető úton nem a köveket és a göröngyöket rugdossuk, dobáljuk, hanem simítjuk az egyenlőtlenségeket. A hálaadás bizakodóvá tesz, óv a pesszimizmustól és a depressziótól. Hiszen Isten, aki annyi jót ad nekünk,

miért feledkezne meg rólunk? Ahogy eddig nem hagyott el, úgy tesz a jövőben is, és mellettünk marad.

A hálaadást nemcsak az emberek gyakorolják a földön, az üdvözült lelkek körében szintén megtörténik. Ezt tanítja nekünk a Jelenések látnoka (4,9; 7,12; 11,17). Gyönyörű mennyei hálaadó verseket és énekeket idéznek az üdvözültek, dicsőítve Jézus Krisztust, Isten Bárányát. Jó lesz tehát „szoktatni magunkat” a hálaadásra, nehogy kerességnünk kelljen a szavakat, mert életünkben jeremiádokat mondtunk, panaszkodtunk és zúgolód-tunk.

Jön az őszi idény. Érik a gyümölcs, és vele gyarapodik tapasztalatunk Isten gondoskodó jóságáról. Hangolódjunk föl vidám hálaadásra, és fejezzük ki mindnyájan: „Boldog vagyok, mert az Úr jót tett velem!” *Szebeni Olivér (BM)*

138. ZSOLTÁR

"Dávidé.

Magasztallak, Uram, teljes szívemből,
istenekkel szemben is csak Rólad énekelek!
Leborulok szent templomodban,
és magasztalom nevedet hűséges szeretetedért.
Mert mindennél magasztosabbá tetted nevedet és beszédedet.

Amikor kiáltottam, meghallgattál engem,
bátorítottál, lelkembe erőt öntöttél.
Téged magasztal, Uram, a föld minden királya,
amikor meghallják szád mondásait.
Énekelni fogok az Úr útjairól, mert nagy az Úr dicsősége.

Bár fenséges az Úr, meglátja a megalázottat,
és messziről megismeri a fennhézajzót.
Ha szorult helyzetben vagyok is, megtartod

életemet.

Haragos ellenségeim ellen kinyújtod kezedet,
jobbod megsegít engem.

Az Úr javamra dönti el ügyemet.

Uram, örökké tart szereteted, ne hagyj el kezéd
alkotását!"

Ámen.

Hálára nevelés a családban

Köszönd meg, drágám! – tanítjuk gyermekünket kiskorában. Ez rendjén is van így. Nálunk, Isten gyermekeinél ez nem csupán a jólneveltség kérdése, sokkal többről, egy életszemléletről van szó. Ugyanakkor nekünk is jólesik, ha gyermekeink hálásak azért, amit tőlünk – gyakran áldozatok árán – kapnak.

Amikor a hálára gondolunk, szinte tódulnak emlékezetünkbe a megtanult aranymondások, igeversek:

„Aki hálával áldozik, az dicsőít engem...”

(Zsolt. 50:23.)

„Istenem vagy te, azért hálát adok néked.”

(Zsolt. 118:28.)

„Bízzál Istenben, mert még hálát adok néki...”

(Zsolt. 42:12.)

„Adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor, mindenért...” (Ef. 5:20.)

Felmerül a kérdés: Vajon a gyakorlatban is alkalmazzuk, amit megtanultunk? És mint az élet egyéb területein, itt is az érvényesül, hogy többet jelent gyermekeink számára, amit megélünk, annál, amit csak tanítunk.

Sokan átmentünk már nagy próbán, nehézségen, amikor úgy éreztük, hogy ha ebből kihoz az Úr, örökké hálásak leszünk neki. De ez meg is valósul?

Lehet-e egyáltalán hálára nevelni? Nem erőltetett az ilyen köszönet? A hálának szívből kell jönnie, önként. Ez így igaz. Ugyanakkor mennyi jó dolgot csinálunk csak azért, mert megtanultuk, mert kötelező (pl. fogmosás, a Kresz szabályainak betartása stb.). Ha csupán azt tennénk, amit az érzéseink diktálnak, önpusztító, önző életet élnénk.

Isten, a teremtőnk jól tudja ezt. Tudja, hogy nekünk a legjobb, amikor hálával, örömmel,

megelégedéssel van tele a szívünk.

Számomra Anna hálája kimagasló példa. Sok szenvedés, megaláztatás, imádság után megszületik a várva várt Sámuel. Elválasztása után édesanyja – ígérete szerint – elviszi Éli főpaphoz, hogy ott is hagyja. Belegondolni is megrázó. (Engem az is megviselt, amikor óvodában hagytam először gyermekeimet.) És nem azt olvassuk Annáról, hogy vigasztalhatatlanul sír, hanem imádja az Urat, és hálát énekel. Talán nem véletlen, hogy éppen az ő fiának jutott először eszébe, hogy felállítsa Eben-Háézer követét, mert ezt mondta: Mindeddig megsegített bennünket az Úr!

Az Igéből azt látom, hogy Krisztus el is várja a hálát. Megdöbbenő figyelni életét, mennyire önzetlenül, alázatosan szolgált. Ment (gyalog), mikor hívták, gyakran enni sem maradt ideje, annyira lefoglalták a szükségben lévő emberek. Viszont örömmel fogadta, ha megköszönték gyógyítását, bűnbocsánatát. Gondoljunk csak a 10 leprás esetére, vagy arra a megrázó jelenetre, amikor a bűnös nő megkeni Jézus lábát. De Megváltónk példát is mutatott a hálaadásban. Ő, aki Isten Fia, aki ott volt a teremtésnél, aki a láthatatlan Isten képe, hálát ad, amikor kezébe veszi a kenyeret, és még sok más esetben is.

Mózes is hangsúlyosan inti Izráel népét, hogy amikor bemennek majd az ígért földjére, és bőségben fognak élni, föl ne fuvalkodjanak, ne gondolják, hogy ezt saját erejükből érték el (5.Móz. 8:11–18.)! Ma is fenyeget bennünket hasonló kísértés. Élvezzük Isten áldásait, segítségét tanulásban, munkában, és közben észre sem vesszük talán, hogy magunknak tulajdonítjuk az elért eredményeket, és nem Istennek adjuk a dicsőséget. Milyen szükség van ilyenkor egy szeretettel teljes figyelmeztetésre, intésre!

Pál apostol is felhívja figyelmünket hasonló veszélyre: „Mert bár az Istent megismerték, mégsem dicsőítették Istenként, sem hálát nem adtak neki...” (Róm. 1:21.) És elmondja a következő versekben, hogy mi történik azokkal, akik elmulasztják a hálaadást, Isten dicsőítését: olyan szörnyű bűnökbe eshetnek, amikre szinte gondolni sem szeretünk, a vége pedig halál.

A fentiek alapján igen nagy a felelősségünk szülőknek, idősebb hívőknek, mire tanítjuk gyermekeinket, a következő nemzedéket. Bár megvalósulna az ige szava: „Mindенért hálát adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra” (1.Thessz 5:18.)!

Kovácsné Ildikó (BM)

Nekünk van rá szükségünk

Jó dolog dicsőíteni az Urat. A jó Isten dicsősége nem szenvedne csorbát akkor sem, ha mi ezt nem tennénk. Ez nekünk nagyon jó, nekünk van rá szükségünk. Ezáltal is ki tudjuk fejezni hálánkat és szeretetünket a jó Isten felé.

Szeretném megosztani a testvérekkel egy élményemet, amit a múlt télen éltem át.

Karácsony tájékán nehezebb életszakaszomat éltem meg. Nem ok nélkül. Az ünnep körüli napokban egyébként is felfokozott érzelmi állapotban, még érzékenyebb lélekkel reagálunk a nehezen feldolgozható eseményekre. „Ramaty” lelkiállapotban voltam, úgy igazából. Karácsonykor csak egyszer tudtunk eljönni a gyülekezetbe, mert a kisfiam beteg lett. Úgy próbáltam lelkileg gyógyulni, hogy hallgattam a gyermekek részére készült missziós kazettákat. Ezek a gyermek Jézusról és a karácsonyi örömről szóltak. Ez sajnos nem adott teljes gyógyulást, teljes megnyugvást. Január környékén már nem tudtam jobbat kitalálni, mint azt, hogy kezembe vettem egy missziós füzetet: „Tedd idegeidet Isten kezébe.”

Nem sokat olvastam el belőle, mert elég hamar megkaptam a választ a problémámra. Erről szól a válasz: „... a hívő ember a legrosszabb lelkiállapotban, a legnehezebb helyzetben sem hanyagolhatja el a jó Isten dicsőítését.”

Épp szombat délelőtt volt. Erőt vettem magamon és elkezdtem főzni, mondván, hogy a család nem maradhat ebéd nélkül. Közben – hol félig-meddig hangosan, hol magamban – szinte állandóan énekeltem az úrvacsorai dicsőítő énekünket: „Hálát adva áldja Istent, áldja Istent, mi él...”. A jó Isten elvégezte bennem munkáját. Mire elkészült az ebéd, sokkal jobb lelkiállapotba kerültem, szinte meggyógyultam.

Ma újra erőt vett rajtam a szomorúság, de szinte „szavajárásom” lett az Úr előtt, hogy dicsőítem Őt, hisz ez nekem nagyon fontos.

Áldjuk az Úr nevét, hogy Ő elfogadja a mi dicsőítésünket akkor is, ha az erőtlen.

„Hálát adva áldja Istent,

Áldja Istent, mi él.

Róla zeng minden

Mennyben és itt lent,

Zengve az Ő szent nevét.

Az Úrhoz, az Úrhoz száll hála, dicséret,

Mert Ő teremtő, nagy Úr.

Minden teremtmény adjon ma hálát,

Méltó erre az Úr.”

Halász Sándorné

Nyári angyaljárás

Messze még a Karácsony, ami a keresztyén világban az ajándékozásról szól, nem teljesen ok nélkül, hiszen Isten akkor adta nekünk egyetlen Fiát. A kisgyerekek az angyalt várják, a nagyobbak pedig a szülők ajándékát. Ők már tudják, hogy nem az angyal hozza az ajándékot. Hét évesek voltunk, mikor mi is megtudtuk ezt, azonban az idejű nyár rácáfolt tudományunkra. Igenis vannak angyalok, láthatjuk őket, megajándékoznak szeretetükkel, idejükkel, erejükkel, pénzükkel, imádságaikkal. Sok-sok ilyen angyal van a gyülekezetünkben, mi több, még a szomszédságunkban is. Ábrahámnak is három férfi jelent meg, és nem tudta róluk, hogy az Úr követői. Nálunk nagyon sok férfi jelent meg (nők is), és mind az Úr követői. Velük nem üzenetet küldött Isten, hanem rengeteg segítséget. Mégis ugyanúgy jártunk, mint Ábrahám: tudtukon kívül angyalokat vendégeltünk meg.

Ezúton is szeretnénk megköszönni a sok nem remélt támogatást. Isten különleges áldását kívánva mindenki számára: a **Tóth család**

A hálás ősz

Nincs olyan festő, mint az Úr, aki az őszi tájra és a begyűjtött terményeinkre önti festékeinek ezer árnyalatát. Ha kiülsz a kertedbe vagy a határba, mintha óráról órára átfestené a végtelen képet. Mennyi gazdagság, és a miénk!

Ősre megérnek a gyümölcsök. Az emberiség fájának is gyümölcsöznie kell ilyenkor. Te is gyümölcs lehetsz rajta: jóízű, zamatos, éltető termés. Aki hálás azért, amivé Isten tette, miközben másokat táplál öntudatlanul is. Nézd el a fákat, a bokrokat, a ligetet, a rétet! Nem sajnálták az ágaikat növesztetni, leveleket hajtani, gyümölcsöket adni, hogy aztán most köröttünk álljanak lombhullottan, de boldogan, mint kik minden kapott gazdagságukat másokra pazarolhatták. Mert a hála gazdag, de nem magának, a hála boldog, de nem titokban. A hálásnak nincs semmije sem önmagában, és mégis örül.

Nehéz adni – állapíthatta meg a gazdag ifjú magában. Mégis sokkal „jobb adni, mint kapni” – mondta ki Jézus Krisztus az igazat. Csak ő alakíthat át téged is, hogy ezt megéld.

Háló Gyula (BM)

Hálaok

Szeptember 10-én este futótűzként terjedt a hír. Fiatal – 17 éves – testvérünk súlyos balesetet szenvedett. Állapotát az orvosok életveszélyesnek minősítették. Nővére, Viki az interneten folyamatosan tájékoztatta az érdeklődőket. Vártuk minden nap az újabb híreket.

Az életéért, gyógyulásáért imádkozott az egész gyülekezet. Az imalánc folyamatosan működött – és a mai napig működik. A gyógyító Isten csodát tett. Ha az Úr is úgy akarja, ennek a cikknek a megjelenésekor Gábor már otthon lábadozhat a teljes gyógyulásig.

Álljon itt egy csokor az internetes híradásokból:

Szeptember 10-én az öcsém Simon Gábor súlyos motorbalesetet szenvedett. Egy jobbkezes utcában nem adták meg neki az elsőbbséget, és egy kisbusz elütötte. A motoron hárman ültek (hát mért is ne). Két kisebb fiú. Aki leghátul ült az időben leugrott és nem szenvedett akkora sérülést, a középső is látta az autót de neki már nem volt ideje leugrani, szilánkos combnyaktörést szenvedett, de azt a híreket kaptuk, hogy rendbe fog jönni. Az öcsém szenvedte a legsúlyosabb sérülést, azonnal elvesztette az eszméletét és 40 percig stabilizálták a mentőben. Amikor beértünk a kórházba, ott derült ki, hogy nagyon súlyos fejsérülést szenvedett, bevérzés keletkezett a homloküregében amit azonnal fel kellett nyitni, hogy eltávolítsák.

Szeptember 17., 09:30: A testvéremet az este, újra becsövezték, miután szombaton kiszedték belőle. De annyira nehezen lélegzett, mivel a csövek annyira felsértették a torkát, hogy a duzzadás miatt, és a tüdejét ért sérülés miatt nagyon nehezen veszi a levegőt, ezért jobbnak látták, hogy így rásegítsenek. A csövek miatt viszont megint altatják, bár már nem olyan mélyen mint eddig. Csiga léptekkel halad az idő, és nem tehetünk semmit.

Szeptember 18., 08:33: Végre jó hírekkel szolgálhatok! Úgy tűnik, hogy az öcsikém tudata szépen lassan kezd tisztulni, tegnap már egész jól lehetett vele kommunikálni. Igaz csak kéz és fejmozdulatokkal, mivel még mindig csövek vannak a szájában és a torkában. De az orvos azt ígérte, hogy talán ma már megszabadítják a csövektől. Már sokkal nyugodtabb volt. Alig kap már nyugtatót és fájdalomcsillapítót. Tegnap a nővér megkérdezte tőle, hogy vannak e fájdalmai, adjon e neki fájdalomcsillapítót, és egyértelműen bólintott, hogy nem kell. Elég gyenge még és

pillanatokra elalszik, de hát ez így természetes, egy súlyos fejműtét, egy heti altatás, és ki tudja mennyi gyógyszer után. Csak az a gond, hogy lehet hogy gégemetszésre lesz szükség, ha nehezen veszi a levegőt, különben a csövektől sose tudna meggyógyulni a torka. Ez elég ijesztően hangzik, de ott egy anyuka mondta, hogy az Ő fiának is volt és már szépen begyógyult. Szóval Hála Istennek, végre látjuk a gyógyulást. És nagyon köszönjük a támogatást, a sok imádságot, a sok levelet, a sok telefonhívást... és sorolhatnám!! De mindenért Istené legyen a végtelen hála, hogy visszakaphatjuk a Gabit.

Szeptember 19., 08:35: Az éjjel gégemetszést kellett csinálni. Ezzel neki könnyebb, mert így jobban kap levegőt. Csak már lenne vége ennek az egésznek!

Szeptember 19., 10:28: Most jöttünk a kórházból! Sokkal könnyebb neki így, a gégemetszés sokat segített rajta! Mosolygott és bólogatott, integetett és jelez, hogy ért minket! Látszik hogy egy kicsit megkönnyebbült.

Szeptember 20., 09:37: Hihetetlenül csodálatos dolgok történnek! Gabi tegnap kinézte a pogácsát az ápolók szájából, úgyhogy a délutáni látogatás során már úgy fogadtak, hogy jó lenne neki valami üdítőt hozni. Az ápoló szavaival élve ez egy csoda!! Ja és a mamától mára pizzát és húslevest rendelt! Reggel az ápoló a telefonban közölte, hogy ma megszabadítják a gyomorszondától és a katétertől is. És ha minden jól alakul egy kicsit kiültetik, mert már biztosan elgémberedett a sok fekvéstől! Szóval íme a sok imádságnak az eredménye! Mindenkinek köszönjük a támogatást. Istené a hála és a dicsőség!

Szeptember 20., 17:46: Kiültették két órára ami az Ő állapotában rendkívüli teljesítmény! De Ő most olyan mint egy pici baba, igaz mindent megért és mindent megértet velünk valamilyen módon, mivel beszélni még mindig nem tud. Olyan gyenge mint egy kismadár, és nagyon hamar elfárad, de hősiezen viseli az állandó piszkálást amit az orvosok és az ápolók tesznek rajta. De még semmiképpen nem látogatható, ez továbbra is hangsúlyoznám, mi is inkább csökkentjük a létszámot egy-egy látogatás során, mert hihetetlenül elfárad ami azt hiszem érthető. Szóval most van egy kicsi babánk, akit nagyon kell szeretnünk és ápolgatnunk, hogy minél hamarabb "fel nőjön", visszatérjen hozzánk.

szeptember 21., 09:17: Tegnap kiszedték a

varratokat a fejéből és leszedték a kötést. De az este valahogy kipiszkálta a fején a sebet, kiszakította ezért megint össze kellett varrni!

Szeptember 21., 13:02:Hihetetlen dolgok érnek folyamatosan. Reggel anyu bement a kórházba és kiderült, hogy az éjszaka Gabi leesett az ágyról!!!! Az **INTENZIV** osztályon!! Senki nem szólt volna neki egy szót sem ha nem tűnnek fel az újabb sérülések, meg hogy váratlanul ct-re vitték reggel. De hála Istennek minden rendben van vele. Kicsit jobb a hangulata mint tegnap volt. Apu a rendőrségen volt a cucaiért és képeket mutattak neki a balesetről. kiderült, hogy az autó csak 35m-rel a baleset helyszíne után állt meg. Ez utalhat a sebességére meg arra, hogy nem is tűnt fel neki, hogy elütött valakit. És persze a bukón egy karcolás sem volt mivel a lelkem azt nem kapcsolta be. A motor az tropa. De most már minden mindegy a lényeg hogy öcsi minél hamarabb meggyógyuljon!

Szeptember 23., 20:58: Ma már elég sokat evett, ami nagyon jó mert így gyorsan meg tud erősödni. Ücsörögött is egy kicsit, de még mindig hamar elfárad. Most nem tudok jelentősebb változásról beszámolni. A lényeg, hogy eszik, és a tudata is egyre tisztább.

Szeptember 24., 12:29: Jó hírek!! Ha minden igaz akkor ma délután, vagy holnap Gabi osztályra kerül!! Most próbálják, hogy kivehetik e a csövet a torkából, minden ettől függ. De már teljesen magánál van, beszélget, mert már van hangja. És a balesetről is kérdezősködött, nem igazán emlékszik. Ja és azt mondta, hogy apu megcsinálhatná a motorját mire hazajön, mert szeretne motorozni!!!! Hát ehhez nem fűzők semmit. Szóval ebből már mindenki el tudja képzelni, hogy van.

Szeptember 27., 11:53: Sajnos még mindig nem nyugodhatunk meg teljesen, ugyanis még mindig nehezen veszi a levegőt az orrán és a száján keresztül ezért még nem vették a csövet. Tegnap a gégeész megvizsgálta és kiderült, hogy egy duzzanat van a hangszálai alatt ami miatt nem kap levegőt. Most próbálják szteroidokkal elmúlasztani, de, ha nem sikerül akkor csak műtéttel tudják eltávolítani, ami elég veszélyes, mert egy rossz mozdulat is kárt tehet a hangszálakban. De bízunk benne, hogy már nem kell ilyen drasztikus módszerekhez nyúlni.

Október 1., 14:37: Végre kivették a csövet a torkából, és úgy tűnik, hogy már a műtétre sem

lesz szükség. Ami azt jelenti, hogy ha minden rendben lesz, akkor talán hétvégén haza engedik. Persze ez még nem 100%, de nagyon biztatóan hangzik!

Október 2., 08:31:Bár fizikailag egyre jobban van, lelkileg egyre rosszabbul érzi magát. Már nagyon szeretne hazajönni, úgy tűnik egy kis depresszió kezd előjönni rajta, úgyhogy a türelem kezd elfogyni. De talán hétvégén végre megkönnyebbülhet.

Október 04., 11.00: GABI MA HAZAJÖN!!!!!!!!!!!!

Október 5., 08:48: Nagy örömmel jelentem, hogy tegnap délután az öcsikémet kiengedték a kórházból! A körülményekhez képest nagyon jól van. Ezennel én befejezem az irogatást. Mindenkinek köszönjük a támogatást, azt a sok imádságot, az együtt-érző leveleket. Mostmár lehet jönni látogatni ! Mindenért Istené legyen a hála és a dicsőség!!!

október 5., 11:30: sziasztok, itthon vagyok!

Kell-e nagyobb ajándék a hálaadónapra egy család és a gyülekezet részére, mint egy ilyen megtapasztalás? Legyen dicsőség Istennek! (MD)

„Örök szeretettel szerettelek téged!”

(Jeremiás 31:3.)

Így szólt Isten: Annyiszor akartam már beszélni veled, de nem hagytál időt nekem.

Annyiszor akartam már mondani neked:

"Itt vagyok számodra!" De te féltél.

Annyiszor akartam már mondani neked:

"Ne félj, mert én veled vagyok!"

De Te nem hittél nekem, hanem távolinak és halottnak gondoltál.

Annyiszor akartam már beszélni veled, de nem hagytál szóhoz jutni, hiszen szabadságodban áll, hogy eldöntsd, meghallgatsz-e, vagy ha akarsz, kikapcsolsz.

Ha kész vagy arra, hogy meghallgass, akkor azt szeretném mondani neked:

"Örök szeretettel szeretlek Téged."

Szeretetem Örökké ugyanaz marad.

Akár elfordulsz tőlem, akár odafordulsz hozzám:

SZERETLEK Téged! Szeretlek Téged, mert élsz.

Mert ember vagy.

Szeretlek, mert hozzá tartozol a Földhöz.

Mert hely és idő keretei között, adott helyen és

adott időben kell megvalósítanod magad.
Szeretlek, mert nem élhatsz remény és hit nélkül.
Rám bízhatod magad. Van időm számodra.
Bármikor, bárhol, bármilyen gyakran. Éjjel vagy nappal, gyere, ülj le, nem kell semmit mondanod.
Látlak... Ha akarod, beszélhetsz. Beszélj, kiálts, imádkozz, imádj, fuss el, gyere újra, örök szeretettel szeretlek. Mielőtt a világra jöttél volna, irántad való szeretetem már működött.
Azért maradsz fenn, mert szeretlek. Nem fogsz meghalni, Nem semmisítelek meg, mert szeretlek.
Bármit teszel, veled megyek.
Amint az anya akkor sem hagyja el gyermekét, ha az valami rosszat tesz, Így nem hagytalak el semmilyen esetben sem, mert szeretlek.
Engedd magad szeretni! Nyílj meg, engedd, hogy szerethesselek! Engedd, hogy szerethessenek a dombok, amelyeket látsz. A hegyek, engedd, hogy szerethessen a virágzó rét, a forrásvíz.
Engedd, hogy szerethessenek az emberek, akik rád mosolyognak, akikkel együtt vagy.
Engedd magad szeretni!
Engedd, hogy szerethessen a Föld és a csillagok.
Örök szeretettel szerettelek Téged, embernek fia, ismerem történetedet, semmi sincs rejtve előlem.
Várom, hogy igent mondj rám.
Nem szeretnék kényszeríteni.
Időről időre áthaladok az úton, ahol jársz, nem félek, reménnyel telve várok, hitedre, irántam való bizalmadra.
Semmi részem nincs abban, ha félsz tőlem, de én, a Te Istened mindent megteszek azért, hogy elnyerjem bizalmadat. *(Martin Gutl nyomán)*

Bemutakozás

Amikor valaki bemutatkozik, először is a nevét hozza a többi ember tudomására. Én is így kezdém: A nevem Győri Gábor. Ez a tény magától értetődőnek tűnik, számomra mégsem egészen az. Ezt édesapámnak köszönhetem, akinek élete nagy csalódása, hogy sohasem volt beceneve. És mint egy jó apa, aki meg kíván adni mindent a fiának, ami neki nem volt meg, így lettem én a kis Dugó. Bár az idők során a „kis” jelző, már a növésem miatt is elmaradt, e fantáziadús megnevezéstől nem tudtam megszabadulni. Igaz, nem is akartam. Gáborból annyi van, de Győri Dugó csak egy. Nem is tudnám megszokni, hogy a családom vagy gyermekkori barátaim Gáborozzanak. Bár váci tartózkodásunk alatt, még szószékről is nem egyszer hallottam becenevemet, mégis miután egyértelművé vált, hogy milyen szolgálatra hív el engem az Úr, nyomós érvnek tűnt, hogy mégsem lehet azt mondani: „Megkérjük kedves Dugó testvért az ige-

szolgálatra”. Ezért mára már szép magyar nevémet használom. Többnyire.

A név mellett természetesen az életkor is nagyon fontos: 1986. szeptember 24-én születtem. 21 éves vagyok. Ez a tény egyeseket mosolyra készített, másokból csodálkozást vált ki. Én áldásnak érzem, hogy már ilyen korán megtapasztalhatom, milyen Isten szolgálatában állni. Annak ellenére, hogy alkalmasságomat soha senki nem kérdőjelezte meg, sokan javasolták, hogy ne rögtön érettségi után menjek a teológiára. Tanuljak, dolgozzak, szerezzek egy szakmát, tapasztalatokat, hiszen még annyi minden változhat! Sokat töprengtem ezeken a tanácsokon, és arra jutottam, hogy igazuk van. Emberileg. De tudni kell, hogy az elhívásomat a teológiára 15 évesen kaptam, nagyon határozott parancsként. Három évig készítettek engem az Úr, mielőtt ezt a döntést meg kellett hoznom. Nem akartam bizalmatlan és engedetlen lenni Istennel szemben. Szüleim Győri Tamás és Győriné Szommer Márta. Mindketten baptista családban nőttek fel, gyermekkoruktól a gyülekezetbe jártak, az ifjúságban egymásra találtak és mindezt Pécssett tették. Törzsgyökeres pécsinek számítok tehát. Itt élnek a nagyszüleim, a nagynénik, a nagybácsik az, unokatestvérek. Mindenki, aki közelebbi rokonnak tekinthető.

Említettem a váci tartózkodásunkat. Ugyan én magam, és István öcsém Pécssett születünk, azonban három éves koromban Órbottyánba, majd 1993-ban Vácra költöztünk édesapám munkája miatt. Itt még egy taggal bővült kis családuknak, aki a Tamás nevet kapta. Ő lóg ki egyedül a sorból, mert 1998-ban visszatértünk Pécsre, és még ebben az évben megszületett legkisebb testvérem, Árpád.

Miután befejeztem a közgazdasági szakközépiskolát, jelentkeztem a teológia kollégiumába. Ám felajánlottak egy visszautasíthatatlan lehetőséget. Lakhatnék az első évben Budakeszin is a gyülekezet épületében, cserébe én takarítok, vezetem az ottani ifjúságot, és ha mód van rá, segítek a szolgálatokban. Időközben olyan jó kapcsolatom alakult ki a gyülekezettel, hogy harmadik éve lakom ott és segítek, amiben csak kell. Első éves teológusként tehát Budakeszire illetve a Wesselényi utcai gyülekezetbe voltam beosztva, tavaly a Rákosszentmihályi gyülekezetbe, és idén nagy örömmre, Pesterzsébetre kerültem. Már vagy húsz különböző gyülekezetben szolgáltam a karácsonyi és húsvéti legációk során, de akárhova is vezetett az Úr, mindig az volt a kívánságom, amit most az erzsébeti testvéreknek is kívánok, hogy visszaemlékezve a szolgálatomra, el tudják mondani azt, amit Pál írt Filemonnak: „A te szeretetedben sok örömünk és vigasztalásunk volt, mert a szentek szíve felüdült általad, testvérem.”

Gondolatok a háláról

„Nem leszek hálátlan...” sűgja az ügyes, extra előnyöket, pult alóli árut remélve.

„Fogadja hálám jeléül” – nyújtja át a beteg a borítékot orvosának, sokszor olyankor, amikor még nem is tudja, van-e miért hálásnak lennie.

„Örökké hálás leszek” – bizonygatja örömeiben az, aki végre megkapott valami nagyon akartat, nagyon vártat!

„Hála Istennek!” – mondja megkönnyebbülten a szorongatott, ha a dolgok kedve szerint alakultak.

Mi hát a hála? Többletjuttatás? Köszönet?

Lekötelezettség? Öröm?

„A hála az a jó érzés, amit akkor érzek, amikor valaki önzetlenül jót tett velem” – mondja egyik ismerősöm, aki magáról azt mondja: „nem templomos”, mégis megragadott valami fontosat az Isten és ember iránti hála lényegéből.

A hála: öröm, kegyelem, biztonság! Jó érzés.

Bizalom. Mert van, aki „önzetlenül jót tesz” velünk!

Mi, „templomosok” komolyan átéljük-e, amikor azt mondjuk: hála Istennek!?

Van-e bennünk valódi *hála* minden napunkért, minden adományunkért?

Érezzük-e a hála *örömet*?

És amikor éppen nem örülünk?

Van-e bennünk elég alázat akkor hálásnak lenni, amikor rosszul mennek a dolgaink?

„Milyen nagyszerű dolog hálát mondani, amikor minden nehézség nélkül belátjuk, hogy jó és tökéletes ajándékokkal halmozol el minket; amikor maga a szív is készséggel belátja ezt, és földhöz tapadt értelmünk is hozzájárul azonnal” írja Sören Kierkegaard, dán filozófus, de mi történik akkor, amikor az ember „szíve elkeseredik és lelke elsötétül, amikor a kétségek közt hányódó értelem hitszegővé lesz, és az emlékezet feledékennyé válik, amikor a szeretet rémülten visszaborzad, és az okosság ellenáll.”

A filozófus válasza:

„még boldogabb, aki ilyenkor is hálát tud adni Istennek. Mert az igazán szereti Istent. Elmondhatja neki, a Mindentudónak: „Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek téged!” Adja Isten, hogy mi is ki tudjuk mondani a hála szavait, ne váljon feledékennyé az emlékezetünk, bajban is lássuk meg az isteni kegyelmet. Mert valaki „önzetlenül jót tett” értünk!

(Hírnök, a mezőberényi I. ker. evangélikus egyházközség ingyenes időszaki lapja: Várfalvi Erzsébet)

Gyülekezeti események

Június 3. Úrvacsorai istentisztelet.

Június 9. Simon Viktória és Kánai Gábor menyegzője.

Június 10. Délután MKBK évzárót tartottunk. Az ige hirdetés a nyárra vonatkozóan adott útmutatást, szabadság idején is válasszuk a jobb részt.

Június 17. Gyermekbemutató. Laczkovszki Liánáért adtunk hálát és kértük életére Isten áldását.

Június 24. Megszületett Szabó Patrik, Szabó Áron és felesége Csilla második gyermeke.

Június 24. Huli Sándor teológus a délutáni istentiszteleten elbúcsúzott a gyülekezettől.

Július 1. Úrvacsorai istentisztelet.

Július 24. Dömsödön meghalt Baksai Mihály, feleségével 1961. és 1969. között nyolc éven át voltak a Pesterzsébeti Gyülekezet gondnokai.

Július 29. Szőkepusztai konferencia és imaház-megnyitás.

Augusztus 5. Úrvacsorai istentisztelet.

Augusztus 16. Fekete Béláné (született Győri Olga) hosszantartó betegség következtében fia és férje után ment az Örök Hazába.

Augusztus 19. Tahi konferencia.

Augusztus 21. Meghalt Kovács Gáborné testvérnő, temetése 31-én volt a pesterzsébeti temetőben. Élt 89 évet. Urához hűséges, szüntelenül imádkozó testvérnőtől búcsúunk.

Szeptember 2. Úrvacsorai istentisztelet.

Szeptember 9. Elkezdődtek az MKBK foglalkozások. Gyermekbemutató, Szabó Patrikot hozták el szülei, és imádkozott érte Almási testvér és a gyülekezet.

Szeptember 10. Súlyos motorbalesetet szenvedett Simon Gábor.

Szeptember 15. Megszületett Simon Zsolt és Piros Márta második gyermeke, Simon Réka.

Szeptember 16. Az énekkarunk részt vett az egész napos rákoscsabai kórustalálkozón.

Szeptember 23. Bemutatkozott Győri Gábor harmadéves teológus, a 2007/2008. tanévben gyülekezetünk tagjaként szolgál közöttünk.

Szeptember 28. Bonyhai Dávid születésének örülhettek a szülők, Bonyhai Gábor és Erdős Zsuzsa, és az ismerősök. Szintén második gyermek a családban.

A nyár folyamán Almási testvér ige hirdetéseiben az Apostolok cselekedeteiről írott könyv alapján az első gyülekezetben történt eseményeket vette sorra, a mai gyülekezet által levonható tanulságok kifejtésével.

Sütőtökös sós palacsinta

Hozzávalók 12 darabhoz:

A palacsintatésztaoz: 20 dkg félbarna liszt; 1 teáskanál lenmagpehely; 2 tojás; pici só; 3-4 dl [tej](#); 1 dl szénsavas ásványvíz

A sütőtökös töltelékhez: 50 dkg sült [tök](#); 15 dkg füstöltsajt; 2 evőkanál tejföl; szerezsendió; só; majoránna

Elkészítés: A palacsintákat a szokásos módon kisütöm a megadott hozzávalókból. A sült tököt krumplinyomóval vagy villával összenyomom, hozzákeverem a lereszelt füstöltsajtot, a tejfölt és a fűszereket. Ha éppen van, nagyon finom bele a zöldhagyma vagy a snidling is apróra vágva. A palacsintákat megtöltöm a sütőtökös töltelékkel és tetszés szerinti formára hajtom. Egy tűzálló tálba rakom, tetejére tejfölt és sajtot teszek, úgy 10 percig sütöm közepes fokozaton, vagy csak grillezem. Ennek az ételnek a füstöltsajt, a szerezsendió és a sütőtök ízének együttese adja meg a jellegét.

Kolbászos sertéscomb római tálban

Hozzávalók: 50 dkg sertéscomb; 1 rúd lángolt kolbász; 10 db közepes krumpli; 1 nagy fej hagyma; 1 fej [fokhagyma](#); sertés fűszerkeverék; só

Elkészítés: Először is beázatom a római tálat hideg vízbe, hiszen ez az összes római tálas recept alapja! Felszeletem a sertéscombot, kiklopfolom, majd bekenem a sertés fűszersóval. Feldarabolom a kolbászt, és beletekerem a szelet húsoiba, majd hústüvel rögzítem. Megpucolom a krumplit, a hagymát, a fokhagymát. A krumplit és a hagymát felkarikázom (a hagymát minél vékonyabbra), a fokhagymát meg közepes darabokra vágom. A római tál aljára rétegezem a krumplit, hagymát, fokhagymát, úgy, hogy minden réteget egy picit megsólok, de csak módjával, mert a kolbász végül levét enged! A tetejére szépen ráteszem a hústekercseket, és 250 fokos sütőben 100-120 percet hagyom sülni.

Megjegyzés: Érdemes időről időre azért ellenőrizni egy villával a krumpli és a hús puhaságát!

Kiadó lakás Budapest IX. kerületében, a József Attila lakótelepen, garzonlakás kiadó hívő fiatalok részére. Telefon: 263-0113

- Mi van az idegbeteg ló lábán?
 - Pszichopata
 - Hogy hívják a japán focistát?
 - Stop-lee.
 - Jean, mi ez a csikorgás a fürdőszobában?
 - Amosópor fékezett habzású, uram!
 - Jean! Valami baj van a teaszűrővel!
 - Majd elviszem szűrővizsgálatra, uram!
 - Jean, mászik a ribizli?
 - Nem, uram.
 - Akkor megint katicabogarat ettem.
 - Uram, megitta a fürdő után a narancslét?
 - Nem Jean, a fürdő után már nem fért belém.
 - Melyek a világ legbizonytalanabb állatai?
 - A mitévő legyek.
- Két óvodás talál egy cicát:
- Kiszisza, kiszisza! – szól az egyik.
 - Nem igaz, hogy nem tudod kimondani: matka!
 - Hogyan lehet vízzel fényt csinálni?
 - Csak meg kell pucolni az ablakot.

Állandó alkalmaink

Kedd:	19,00	Ifjúsági óra
Csütörtök:	18,30	Bibliaóra
	19,30	Énekóra
Vasárnap:	9,00	MKBB, Imaóra
	9,00	Gyermek Bibliakör
	10,00	Istentisztelet
	17,00	Istentisztelet
	18,30	Énekóra
Imaházcím:	Pesterzsébet, Ady E.u.58. Ady E. u.-János u. sarok	
Lelkipásztor:	Dr. Almási Mihály Pesterzsébet, Ferenc u.3. Telefon:283-14-13	

SZERETET - SZOLGÁLAT
A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: **dr.Almási Mihály**

Szerkesztő: Máté Dániel, Máté Daniella, Máté

Lukács

Technikai szerkesztő: Lesták Károly

Email: mate.dani@freemail.hu és lestakk@ps.hu

Megjelenik havonta nyomtatva 200 példányban

Gyülekezet honlapja: www.erzsebet.baptist.hu